

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Vasario 16-oji

*Ir kai žemę dengia debesys, kai mirtimi
Žiežula žiema visas gėles apsnigo, –
Tikim tėviškės dienų ateitimi,
Tikim Viešpaties valia teisinga.*
(Bernardas Brazdžionis)

Šios mylimo poeto Bernardo Brazdžionio eilės atspindi mūsų tautos dvasią sunkiomis gyvenimo akimirkomis. Lietuvių tautai daug kartų teko patirti svetimšalių okupaciją, įvairiais būdais vykdomą genocidą prieš tuos, kurie mylėjo Tėvynę, tikėjo Dievo teisingumu, kupini patriotizmo kovojo už laisvę ir nepriklausomybę. Jų dėka Lietuva ištvėrė visus išbandymus, liko nesutrypta, nors daug kartų buvo bandoma ją parklupdyti. Lietuva išlaikė savo kultūrą, tikėjimą, išsaugojo istorinę savimonę bei dvasią. Visais laikais mūsų tauta turėjo ir dabar turi sumanių, išmintingų piliečių, kurie garsina Lietuvą pasaulyje. Visada buvo ir dabar yra drąsių, garbingų vadų, kurie kelia tautos dvasią ir veda ją į kovą. Jų dėka Lietuvos vardas neišnyksta žemėlapyje.

1918 metais Vasario 16-osios aktu po šimtmečių priespaudos buvo paskelbta visos tautos vieninga valia ir pasiaukojimu, krauju bei darbu atkurta nepriklausoma Lietuvos valstybė. Iki 1941 metų lietuvių tauta tvirtai ėjo pažangos keliu, neatsilikdama nuo kitų tautų, kūrė savo vals-

tybę ir per trumpą laiką padarė ją krikščioniška civilizuota valstybe.

Tačiau Lietuvai buvo lemta patirti dar vieną išbandymą, kurį daugelis senolių prisimena kaip žiauriausią laikotarpį. 50 metų Lietuva buvo rusinama labiau nei Muravjovo Koriko laikais, iš pagrindų sugriautas pažangiai kurtas Lietuvos ūkis, kultūros židiniai, mokyklos, universitetai paversti komunistinės propagandos įstaigomis, žiauriai persekiojama ir naikinama Bažnyčia, siekiama pažeisti lietuvių tautos savimonę naikinant mūsų tautos istorinius paminklus ir tradicijas. Lietuva tapo milžinišku kalėjimu: tūkstančių tūkstančiai nekaltų žmonių buvo persekiojami, kankinami, kalinami, išvežami į Sibiro lagerius, be teismo ir be kaltės žudomi. Tame kalėjime nebuvo išimčių nei vyrams, nei moterims, nei vaikams, nei kūdikiams – visi patyrė okupantų terorą ir priespaudą, nes bolševikai kovojo su visa tauta.

Šiandien daugelis neprisimena tų žiaurių dienų, daugeliui atrodo neįtikėtina, kad taip buvo žeminamas žmogaus orumas, nes prisimena „atsilimo“ laikus, labiau užmaskuotus, rafinuotus bei labiau klastingus. Daugelis turėjo „šiltas“ vietas ir su baime stebėjo 1988 metais prasidėjusį Atgimimą.

1989 metais, beveik po 50-ies okupacijos metų, visa Lietuva pirmą kartą vie-

šai šventė Vasario 16-ąją, kurios niekada nebuvo pamiršusi doro lietuvių širdis. Kokie vieningi tuomet buvome! Mes jautėme vienas kito petį, iš džiaugsmo braukėme ašarą, o į dangų kilo padėkos žodžiai bei giesmės Dievui.

Lietuva per visą gyvavimo istoriją buvo kelyje į Laisvę, kaip ir Jėzus nuolat kelyje Morkaus Evangelijoje. Keliaudamas Jis moko, drąsina, prikelia iš numirusių, gydo ir pamaitina ne tik kūną, bet ir sielą. Tačiau kokie skirtingi Dievo keliai nuo žmonijos kelių! Dievas atsiuntė savo Sūnų ne kaip visuomenės veikėją, bet kaip kenčiantį tarną, savo mirtimi atperkantį visas praeities, dabarties ir ateities nuodėmes. Jėzus per kryžių atnešė žmonijai tikrąjį išsilaisvinimą iš nuodėmės, tikrąją laisvę nuo tamsos jėgų.

Evangelijoje pagal Matą Jėzus klausia savo artimiausių draugų: „Pasakykite, kuo mane žmonės laiko?“ (Mk 8,27), ir antras Jo klausimas buvo: „O jūs kuo mane laikote?“ (Mk 8,29). To paties Jėzus klausia ir mūsų. Ką mes galime Jam atsakyti? Ar tikime, kad Jis yra tikrasis Dievas, atpirkęs mus, kad tik Jo malonės dėka esame tauta, kuriai suteiktas dar vienas šansas gyventi laisvai, kurti ir dirbti, realizuoti Dievo duotus talentus vardan tautos, mylimos tėvynės?

Tik kaip Jėzus aukodamiesi, tarnaudami, nuoširdžiai atgailaudami, mylėdami ir kentėdami, mes galime turėti viltį, kad atgauta Nepriklausomybė gyvuos. Tik pasitikėdami Dievu, vykdydami Jo valią, galime tikėtis Jo malonės laimėti tikrąją laisvę.

Ar įmanoma be Dievo tikėtis gražios ateities? Mes patys savęs negalime išgelbėti – mes bijojame. Jei norime būti laisvi, turime pirmiausia atgimti iš naujo. Prisiminkime žydų vadovą Nikodemą, kuris slapčia atėjo pas Jėzų. Iš pažiūros jis buvo geras, religingas vyras, maloniai kalbėjosi su Jėzumi, bet Jėzus jam tiesiai pasakė: „Tu privalai atgimti iš naujo, kitaip nebūsi išgelbėtas!“. Taip ir mums reikia visiškai pasikeitimo, to naujo gyvenimo, kurį suteikti gali tik Dievas. Tik tuomet žodis „Laisvė“ įgis tikrąją prasmę, suteiks gyvenimo pilnatvę.

Tikėkime! Tik tikėjimas gali išgelbėti mus. Prašykime Šventosios Dvasios malonės tikėjimu apšviesti mūsų tautos vodus, nes tik tikėjimas gali padėti atsigręžti į žmogų, tik tikėjimas padės pasiaukojamai dirbti Lietuvos bei jos žmonių geroi. Amen.

Dievo Gailestingumo metai
Adelija

Mums reikia gailestingumo

Visai žmonijai gailestingumas yra gyvybės ir mirties klausimas, lemiamas pasirinkimas. Šiandien blogis yra įgavęs tokią platų mastą, nusikaltimai išplitę tokiu globaliu spektru, žiaurumai pasiekę patį aukščiausią laipsnį, kad belieka vienintelė išeitis – melsti Dievą gailestingumo, jam atsiverti ir leisti išgydomiems.

Štai popiežiaus Jono Pauliaus II šauksmas: „Padėkite šiuiolaikiniam pasauliui patirti gailestingąjį Dievo meilę, kad savo spindesiu ir atjauta jį išgelbėtų žmoniją. Kaip nūdienos pasauliui reikia Dievo gailestingumo! Tamsiausia žmogaus kančios bedugnė iš visų kontinentų šaukiasi gailestingumo. Ten, kur viešpatuoja neapykanta ir keršto troškimas, kur miršta nekalti žmonės, būtina gailestingumo malonė, kad suramintų sielas bei širdis ir atvertų ramybės versmę. Ten, kur stinga pagarbos gyvybei ir žmogaus oru-

mui, būtinas Dievo gailestingumas, nes jo šviesa yra neįkainojamos vertės kiekvienai žmogiškai gyvybei. Tik Dievo gailestingume pasaulis ras ramybę, o žmogus – laimę” (iš popiežiaus kalbos šventinant Krokuvos Dievo gailestingumo baziliką, 2002 m. rugpjūtis).

MALDA (Jono Pauliaus II tekstas)

Dieve, gailestingasis Tėve, kuris atskleidei savo meilę Jėzuje Kristuje ir išliejai ant mūsų savo Šventąją Dvasią Guodėją, pavedame Tau kiekvieną žmogų. Pasilenk virš mūsų nuodėmių, išgydyk mūsų silpnumus, nugulėk visokį blogį, padaryk, kad žemės gyventojai patirtų Tavo gailestingumą, kad Tavyje, vieningis trejybinis Dieve, jie visuomet rastų vilties šaltinį. Amžinasis Tėve, dėl skaudžios Tavo Sūnaus kančios ir prisikėlimo, pasigailėk mūsų ir viso pasaulio. Amen.

Siūlome perskaityti

Ar verksiu rytoj?

Autorius: Dr. Susan M. Stanford-Rue
Vertėjas: Liudmila Burduliene
Leidimo metai: 2010
Leidykla: Katalikų Pasaulio Leidiniai

Poabortinės traumos gydymas

Tai jaudinantis Siuzanos Steinfeld pasakojimas apie pačios išgyventą dramą dėl aborto. Ji atskleidžia pagrindinius konfliktus, baimę ir sumaištį, lėmusius tokį jos sprendimą. Jautrus ir išsamus pasakojimas užpildo tai, ko poreikį šiandien jaučiame. Autorė, būdama psichologė, atvirai aptaria aborto jai sukeltas žiaurias kančias, mintis ir jausmus, sukėlusius depresiją ir bemaž privedusius prie savizudybės. Asmeninė drama atskleidžia moterų, pavėluotai suvokusių, kad naikina gyvybę, sielvartą. Patiriančioms poabortinės traumos kančias ji siūlo viltį ir išgijimo kelius, o skyrelyje „Poabortinės traumos gydymo pakopos“ patarimų atras ir moteris konsultuojantys psichologai.

„Jei ieškote knygos, parašytos su baimės nevaržoma drąsa ir atvirumu, liudijančios apie išskirtinį autorės literatūrinį talentą ir jos išvalgas apie žmogaus gebėjimus skaudinti, o Dievo – gydyti, ši knyga kaip tik jums.“

Džonas Pauelas SJ (John Powell, S.J.), Čikaga, Ilinojaus valstija
Siuzana M. Stenford-Ru (Susan M. Stanford-Rue), gimusi Monrealyje (Kanada), psichologo konsultanto daktaro disertaciją apsigynė Nortvesterno universitete. Ji turi didelę ir turtingą universiteto dėstytojos ir psichologės konsultantės darbo patirtį. 1982 m. palikusi akademinį pasaulį ėmėsi privačios praktikos Portlande, Meino valstijoje (JAV).

Šventųjų knyga

Autorius: Piero Lazzarin
Vertėjas: Rasa Vabuolaitė
Leidimo metai: 2011
Leidykla: Katalikų Pasaulio leidiniai

Mažoji enciklopedija su Jono Pauliaus II paskelbtais šventaisiais

Apie šventuosius rašyti ir pasakoti nėra lengva, tačiau Pjero Lazzarinis sugebėjo rasti tam tinkamą toną. Aiškiau ir nelėkštu stiliumi, tiek apsiribodamas trumpu pristatymu, tiek ir gilindamasis į savo pasakojimo veikėją, autorius pateikia visus žinomus faktus apie beveik 200 šventųjų, sugebėdamas nupiešti netgi labai realius jų paveikslus ir ypač verčia mus susimąstyti apie Jėzaus esatį žemėje, danguje, visur.

Tai enciklopedija, kurioje abėcėlės tvarka sudėti pasakojimai ne tik apie ankstesnių laikų, jau gerai žinomus ir populiarius, bet ir šių dienų popiežiaus Jono Pauliaus II paskelbtus šventuosius. Skaitytojas čia ras ir Lietuvos, ar iš Lietuvos kilusių šventųjų gyvenimo aprašymų.

Knygas galite įsigyti Šv. Kazimiero knygyne, Vilniaus g. 3, Kaunas

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Marijos legiono narė Anastazija Mitkuvienė

Kristaus Prisikėlimo parapijos Marijos legionui – 10 metų

Prieš 10 metų, padrąsinta ir palaiminta Dvasios vado kunigo Vytauto Merkio, pirmuosius šio Legiono įkūrimo žingsnius žengė sesė Kristina Jasilionienė. Iš pradžių ji buvo viena, ir su dideliu tikėjimu, kad Švč. M. Marija pasirūpins viskuo, ėmėsi apaštalavimo bei naujų narių paieškos. Tiesa, ji nebuvo vieniša: jai daug padėjo kitų parapijų legionieriai.

Jau pirmaisiais įkūrimo metais, t.y. 2001 m., Marijos legiono narių skaičius išaugo iki 6. Bėgant metams narių skaičius buvo įvairus, tačiau ne mažesnis negu 6. Daug meilės, kūrybingumo, dvasingumo suteikė kasmet besikeičiančios

ML pirmininkės: sesės Stefanija, Danė. Įsimintini Dvasios vadų kunigų Vaclovo Aleksandravičiaus, Skaidriaus Kondratavičiaus, Audriaus Mikitiuko, Petro Mackevičiaus, Virginijaus Vaitkaus padaršinantys dvasiniai žodžiai, palaiminimai. Ypač dvasinio pakylėjimo, džiaugsmo, entuziazmo metai prasidėjo, vadovaujant mūsų parapijos klebonui mons. Vytautui Grigaravičiui.

Dešimt metų kiekvieną savaitę Marijos legiono sesės, palaimintos Dvasios vado, su Dievu širdyje, pasikliaudamos Švč. M. Marijos globa ėjo ir ėjo, lankė ir lankė, nešė ir nešė Dievo žodį ligoniams, be-

sigydantiems Kauno klinikų kardiologiniame, akių, ginekologiniame ir kituose skyriuose. Šių sesių dėka daugelis ten besigydančių išmoko melstis, kalbėti Rožinį, pasitikėti Viešpačiu, Marijos globa. Daugybei sunkių ligonių, jiems sutikus, sesės pakviesdavo klinikų koplyčios kunigus, kurie suteikdavo jiems Ligonių sakramentą. Taip pat sesių dėka koplyčios kunigai pakrikštijo ir nemažai kūdikėlių. Po pokalbių su sesėmis daugeliui nesusituokusių šeimų atsirasdavo noras ir prasmė gyventi santuokoje. Daug paguodos ir padrąsinančių žodžių sesės sugebėdavo ištarti ir tiems, kurių gyvybė vos ne

vos ruseno. Tai, žinoma, nebuvo lengva, bet prieš aplankant juos, sesės daug meldavosi, prašydavo Švč. M. Marijos, Jėzaus pagalbos ir išminties, ir tik tada eidavo ten, kur žmogaus gyvybė, deja, bet kurią minutę galėjo nutrūkti.

Be paminėtų apaštalavimo darbų, sesės aktyviai dalyvaudavo ir dalyvauja piligriminėse kelionėse, atsinaujinimo dienose, rekolekcijose, pastoviai tikintiesiems, tiek jaunimui, tiek pagyvenusiems, primena ir aiškina apie Marijos radijo laidų reikšmę.

Šie metai – Jėzaus Gailestingumo metai. Todėl šiek tiek pasikeitė apaštalavimo darbų pobūdis. Apaštalavimo darbai daugiau susitelkė mažojoje Kristaus Prisikėlimo bažnytelėje. Šioje bažnyčioje pastoviai ML sesės adoruoja prie

Švč. Sakramento, pastoviai veda su tikinčiaisiais ar dėl smalsumo užėjusiais žmonėmis pokalbius apie maldos galią, apie adoraciją, moko kalbėti Rožinį, Dievo gailestingumo vainikėlį. Pokalbių metu tikintieji pakviečiami į adoravimo valandas.

Tris dienas per savaitę 15 val. mažojoje Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje prie Jėzaus Gailestingumo paveikslo kartu su visais esančiais šioje bažnytelėje legionierės kalba Jėzaus Gailestingumo vainikėlį, litaniją ir kitas maldas. Labai džiugu, kad pastoviai su mumis melstis atvyksta visų gerbiama ir mylima Birutė Žemaitytė.

Šie metai tik prasidėjo, o sesių jau laukia įvairūs apaštalavimo ir kiti dvasiniai darbai – piligriminės kelionės, rekolek-

cijos, patricijų sueigos, atlaidai, įvairūs dvasinio tobulėjimo kursai, susitikimai su kitų parapijų legionieriais.

Ypač džiaugiamės, kad dabartinis Dvasios vadas Kristaus Prisikėlimo parapijos klebonas monsinjoras V. Grigavičius pastoviai domisi mūsų darbais, teikia patarimus. Dvasiniai pokalbiai kiekvieną kartą ne tik paskatina apmąstymui, bet ir suteikia pasitikėjimo apaštalaujant.

Mes, Marijos legiono sesės, kviečiame visus dvasingus tikinčiuosius ateiti pas mus, tapti Marijos legiono sesėmis bei broliais, ir dirbti kartu su mumis. Laukiame jūsų antradieniais mažojoje Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje nuo 13 val. iki 14.30 val. arba užeikite į parapijos raštinę, kur jums bus suteikta visa informacija.

Kl. Nerijus Pipiras

Naujametis Europos jaunimo susitikimas Roterdame

Prancūzijoje išsikūrusi ekumeninė Taize bendruomenė jau nuo 1974 metų organizuoja kasmetinius naujametinius jaunimo susitikimus. Pasak brolių, šie tarptautiniai susitikimai reikalingi tam, kad dabartinis žmogus sugebėtų peržengti vidines griauinančias sienas, atidarytų duris Kristui, ištiestų pasitikėjimo ranką šalia esančiam. Bendruomenės įkūrėjas brolis Roger yra sakęs, jog pagrindinis jo įkurtošios bendruomenės tikslas pirmiausiai yra tas, kad jauni žmonės atrastų vidinę ramybę. Dievas neprašo atlikti žygdarbių. Jis pažįsta mus tokius, kokie esame – silpni ir riboti. Šiandien taip reikalinga vidinė ramybė padeda kurti gražesnį pasaulį. Juk gyvenime būna tokių akimirkų, kada, rodos, jau neįmanoma rasti vidinę ramybę, nes tenka patirti daugybę išbandymų, smūgių ir sukrėtimų. Tačiau jei visi galėtų suprasti, kad širdies ramybė visad yra šalia, neliktų jokios susiskaldymo. Juk ir taika gimsta širdyje. Nuo čia prasideda didelis vidinės ir išorinės harmonijos kelias.

Lietuviai pirmą kartą Taize bendruomenės organizuojamame susitikime, tiesa, regioniniame, dalyvavo jau 1990 metais. Nuo 1992 metų kasmet vykstama į Europos žiemos susitikimus.

2010.12.28 – 2011.01.01 susitikimas vyko šventojo Erazmo Roterdamiečio

gimtajame mieste Roterdame. Jei viduramžiais šis miestas dovanojo didį Bažnyčios žmogų, tai šiandien, kaip ir visa Olandijos visuomenė, išgyvena dvasinio nuosmukio laiką. Olandija yra viena iš labiausiai sekuliarizuotų valstybių pasaulyje. Apklausos rodo, kad kokius nors religinius išitikinimus turi tik apie 15 procentų olandų. Religinės temos nėra tabu, tačiau viešojoje erdvėje, žiniasklaidoje, mokykloje, universitetuose apie jas kalbama itin mažai. Didelė dalis olandų, ypač jaunuolių, turi stereotipą, kad religijos yra prievartos šaltinis. Iš dalies tai paaiškinama tuo, kad į Olandiją atvyko daug musulmonų emigrantų, tarp jų pritariančių ekstremistinėms islamo interpretacijoms. Šie radikalūs sparno atstovai įvykdė keletą religiskai motyvuotų žmogžudysčių, kurių aukomis tapo islama kritiškai žinomi asmenys. Suprantama, kad tai sukėlė didžiulius neigiamus atgarsius. Roterdamo mieste iš 580 000 gyventojų maždaug pusė yra išeiviai iš Maroko, Turkijos, Somalio, kitų musulmoniškų kraštų ir jų atžalos. Dabartinis Roterdamo meras yra 49 metų musulmonas Ahmed Aboutaleb, atvykęs į Olandiją keturiolikos metų.

Katalikų Bažnyčia Olandijoje išgyvena ne pačius geriausius laikus. Kaip iliustruoja atsakingieji už jaunimo sielo-

vadą, ji tepasiekia apie 30 000 olandų jaunuolių koledžuose, parapijose, jaunimo renginiuose. Tai nedaug, žinant, kad šalyje yra beveik 17 milijonų gyventojų. Todėl 30 000 jaunų krikščionių naujameninė šventė Roterdame tiek miestui, tiek platesniems Olandijos visuomenės sluoksniams turėjo būti sukrėtimas gerąja prasme. Roterdamas pasirinktas dar ir todėl, kad taikiu ir linksmu tikinčių jaunų žmonių susitikimu norėta atsakyti į visuomenės baimes dėl religijų, į įvairių tikėjimų, ypač krikščionių ir musulmonų dialogo trūkumą. Roterdame kai kurie susitikimo renginiai vyko mečetėje ir buvo skirti geresniam krikščionių ir musulmonų susipažinimui. Buvo musulmonų šeimų, kurios sutiko priimti jaunuolius jų viešnagės Roterdame metu.

Iš Lietuvos šiame susitikime dalyvavo per 600 piligrimų. Kaip sakė brolis Rob, besirūpinantis lietuviais, visos atvykusios grupės buvo gana gausios. Piligrimai buvo apgyvendinti daugiausiai šeimose. Jais rūpinosi „priimančios bažnyčios“. Roterdame yra per 170 bažnyčių, tačiau ne vien katalikų. Yra ir netradicinių religinių bendruomenių, kurios taip pat laikomos bažnyčiomis. Siekiant

Nukelta į 4 p.

Atkelta iš 3 p.

užtikrinti religijos išpažinimo laisvę, nėra parapijų. Tvarka renginio metu rūpinosi per 1000 savanorių. Susitikimas vyko penkias dienas. Pagrindiniai dienos akcentai – tris kartus per dieną vykusios pamaldos: ryte jos vyko priėmusiose bažnyčiose, po pietų ir vakare – „Ahoj“ sporto arenoje. Kaip įprasta tokių susitikimų metu, piligrimams siūlyta nemažai darbo grupelių. Jų tematika labai įvairi – nuo meno paslapčių iki politikos. Kiekvieną dieną buvo apmąstomos brolio Aloyzo, Taize bendruomenės prioro, parengto laiško iš Čilės pagrindinės temos: džiaugsmas, gailėstingumas ir užuojauta. Laiške rašoma, kad Kristus atėjo ne sukurti religijos, kuri varžytųsi su kitomis:

„Kristuje Dievas pasidalijo mūsų būviu, kad kiekvienas žmogus žinotų esąs mylimas amžina meile ir rastų džiaugsmą bendrystėje su Dievu. Kai juo tikime, mūsų akys plačiau atsiveria viskam, kas žmogiška, motinos meilei savo vaikui, pasiaukojimui tų, kurie slaugo ligonius Šiuose dosnumo darbuose slypi Kristus, nors ir ne visada atpažįstamas <...> Pasirinkti džiaugsmą nereiškia iš tolo vengti gyvenimo sunkumų. Priešingai, šis pasirinkimas padeda tiesiai žvelgti į tikrovę, net į kančią. <...> Perdėtas materialinių gėrybių kaupimas žudo džiaugsmą. Ir kursto pavaldą. Laimė yra kitur: pasirinkdamas santūrų gyvenimo būdą, dirbdamas ne tik dėl uždario, bet ir siekdamas įprasmiti savo egzistenciją, dalydamasis su kitais, kiekvienas gali padėti sukurti taikų rytų. Dievas duoda ne baimės, bet meilės ir

vidinės jėgos dvasią. <...> Evangelija mus drąsina eiti toliau: teisingumą turi pratęsti gailėstingumas, be kurio žmonių visuomenė negali gyventi. Daugelyje pasaulio vietų žioji gilios istorijos žaizdos. Drįskime pabaigti tai, kas šiandien gali pasibaigti. Tokiu būdu galės iki galo atsiskleisti Dievo širdyje parengta taiki ateitis.“

Šis susitikimas – aiškus ženklas, jog dabartiniam pasauliui reikia ne konkurencijos, lipimo per galvas, bet drąsos džiaugtis. Dievas, ko gero, yra labiausiai apribotas tada, kai į susitikimą su mumis išsiruošia tik Jis vienas. Šis mūsų slėpimasis yra žlugdantis. Juk Dievo kelias, kuriuo į susitikimą esame kviečiami eiti ir mes, – gyvenimas. Renginio metu buvo priminta, kad šis procesas yra be galo prasmingas, nes neturi pabaigos.

Lietuvos valstybės atkūrimo dieną – iškilmingos šv. Mišios Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje

Vasario 16-ąją 10 val. už Lietuvą valstybės atkūrimo dienos proga paminklinėse Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje buvo švenčiama iškilminga Eucharistijos liturgija gausiai dalyvaujant dvasininkams, kauniečiams, miesto valdžios žmonėms.

Iš kitų pamaldų dalyvių išsiskyrė daugybė jaunų žmonių – Ateitininkų, kitų jaunimo organizacijų atstovų, universitetų studentų, katalikiškųjų ir kitų miesto mokyklų moksleivių, papuošusių šventę institucijų vėliavomis, kita atributika, parodžiusių, kad jaunoji karta taip pat mokosi dėkoti Dievui už laisvą gyvenimą ir branginti tėvynės nepriklausomybės idealus.

Iškilminga procesija prie didžiojo altoriaus atėjusiai gausiai dvasininkų procesijai ir Eucharistijos koncelebracijai vadovavo Kauno arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius; drauge šventė

augziliaras vyskupas Jonas Ivanauskas, prel. Vytautas Steponas Vaičiūnas OFS, Kauno kunigų seminarijos rektorius mons. Aurelijus Žukauskas, parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius, kiti dvasininkai.

„Lietuva mums yra tarsi Nojaus arka, nešanti mus per neramius istorijos vandenius. Išgyvenome pačius sunkiausius istorijos laikotarpius, kai reikėjo apginti teisę laisviems gyventi prie Baltijos krantų. Mes ne tik išlikome gyvi, bet ir išsaugojome tikėjimą, kultūrą, kalbą ir papročius“, – sakė arkiv. S. Tamkevičius.

Suabejojantiems, ar ši arka šiandien plaukia reikiama kryptimi, ar kartais neskęsta, ganytojas priminė Dievo žodį: Jėzaus mokiniai nebijojo per audrą paskęsti, nes valtyje drauge buvo jų Mokytojas. „Be Dievo, be Kristaus šis Lietuvos laivelis niekada nebus saugus“, – pabrėžta

pamoksle. Jame arkivyskupas ragino:

„Kasdienėje maldoje linkėjime tėvynainiams neprarasti vilties, nepamesti tikėjimo į Jėzų Kristų, kuris visuomet pasirošęs nuraminti blogio audrą, siaučiančią ne tik aplink mus, bet ir mūsų širdyse.“

Vasario 16-oji žadina mūsų atsakomybę už Lietuvą ir jos žmones. Už Lietuvą, kurios laisvė ir nepriklausomybė apilaistyta savanorių ir partizanų krauju, už kurią sudėtos milžiniškos aukos.“

Pamaldų pabaigoje visi jų dalyviai, palaiminti ganytojų, sugiedojo Lietuvos himną.

Vėliau nuo Kristaus Prisikėlimo bažnyčios tądien išsirikiavo spalvinga jaunatviška eiseną į Vasario 16-osios minėjimo renginius miesto centre.

**Kauno arkivyskupijos
Informacijos tarnyba**

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis